

PASSAR, QUÈ COMPLICAT

Ja està. Ho he aconseguit. Passo. Que què passo? Passo com a noi. Quin concepte més horrible: “passo com a noi”. No era que “sóc un noi”? Però quin noi? Un noi cis no ho seré mai, sóc un noi trans. I m'encanta, no ho canviaria, és com em sento millor. Però ara passo. Passo com a noi cis amb tot el que això comporta.

POL GALOFRE MOLERO

Què pervers. Si no estic constantment sortint de l'armari sento que amago una part vital de mi, i és que jo no sóc un noi cis. Ni ho vull ser.

Però tornem al “passar”. Ha sigut un camí molt llarg, cadascú té els seus processos, i jo sóc lent. Però aquesta lentitud m'ha permès parar i observar. Observar els meus canvis però també els canvis de la resta de gent cap a mi, que són els que trobo més interessants.

El primer canvi va ser quan vaig passar de ser un objecte del desig masculí a un igual. De sobte em vaig adonar que portava tota la vida amb una motxilla carregada a les espatlles plena de por. Una por que de forma més o menys conscient hem sentit totes les persones que hem estat socialitzades com a dones, i aquelles que són reconegudes com a tal. Una por sistèmica que donem per fet. Tan sistèmica que jo (fins i tot sent feminista) no vaig ser capaç de reconèixer en mi fins que no me'n vaig desfer. Fins al dia que se'm va acostar un tio pel carrer a xerrar i per a ell entre els dos no hi havia cap forma de relació sexual possible. L'apropament va ser d'igual a igual.

Ho vaig trobar insòlit. Per un cantó em va fascinar, em va encantar. Era un reconeixement molt fort de la meva transició, de la imatge que volia donar de mi mateix. Per un altre em va almar. Com podia ser que portés aquell sac tan pesat a sobre i no me n'adonés? Quan assimilat tenia que havia de portar les defenses sempre en guàrdia? De qui era culpa? Era culpa del tio que m'havia tocat els pits en mig dels túnels del metro en l'adolescència? Dels que m'havien ensenyat les

seves polles pel carrer? Era culpa del capullo que em va agredir quan tenia 11 anys? Sense aquestes experiències, portaria la mateixa motxilla? Hi ha algú que no hagi tingut experiències similars a aquestes? Parlo amb ma mare i m'explica les vegades que li han tocat el cul en públic: al bus, al cinema, etc. Ho diu com si res, li treu tot el ferro a l'assunto, però en té molt de ferro. Penso en les vegades que no m'explica. La meva germana calla. Ella en té d'aquestes històries? Quant de mal li han fet? Com d'enterrades estan que no pot ni mencionar-les? Les ha oblidat? Jo vaig oblidar al capullo durant 9 anys.

Ara ja no em toquen pel carrer.

El segon canvi va ser un canvi intern. Ara ja no era objecte del desig masculí i heterosexual. Vaig passar a formar part del cercle de “l'home”, i cada vegada que em permetien l'entrada a espais exclusivament masculins em convertia en algú cada cop més i més feminista. Amb les ulleres violetes posades em vaig haver de replantejar la meva identitat, però sobretot la meva masculinitat. Quina masculinitat volia performar? La mateixa que quan el món m'identificava com a dona butch? Ara que passo com a noi, puc tenir les mateixes actituds que tenia com a dona empoderada?

Havia après a ocupar l'espai, a conquerir-lo i ara em tocava reaprendre a desocupar-lo. Vaig decidir conscientment que si el món m'havia d'identificar com a home jo performaria el ser marica. Em vaig des-butchizar com bonament vaig saber: arracada a l'orella i vinga! A somriure sempre, gesticular i creuar les cames com mai ho

EMMA
GASCO

has fet. Com a mínim que alguna cosa no els enganxi. Això de ser home blanc, jove, heterosexual i de classe mitja era una mica massa i per sort o per desgràcia (per mi és més desgràcia) amb els nois trans no hi ha termes mitjos. O t'identifiquen com a dona masculina o ets un home. El concepte de "noi trans", aquesta imatge que anhelo, no existeix. Però potser l'anhelo perquè no existeix i si existís (com existeix la de "noia trans") potser en fugiria tant com pogués...

El temps ha anat passant i la testosterona ha anat fent el seu efecte. Ara passo més. Passo, passo. Passo tant que ara ha vingut un tercer canvi. Un tercer canvi que no m'agrada, que m'alarma i que m'incomoda. Ja fa dues o tres vegades que m'han fet fora d'espais on s'estaven canviant noies. En el moment m'ha estranyat, m'ha fet gràcia i ho he trobat curiós, vinc del món de la faràndula i estic acostumat a que tothom es canviï davant de tothom. Però hi ha hagut quelcom que s'ha quedat en el meu pensament, fent voltes, fent rum-rum. Avui me n'he adonat: M'han convertit en un subjecte desitjant. M'han convertit en el motiu d'anar amb la motxilla plena de pors ben agafada a l'esquena. En un potencial agressor. No m'agrada aquesta posició, no la vull. Em sento atrapat, no sé com desfer-me'n. Una altra vegada

Un tercer canvi que m'alarma i que m'incomoda: M'han convertit en un subjecte desitjant, en un potencial agressor. Em sento atrapat, no sé com desfer-me'n.

Lee este artículo
en castellano

el mateix sistema, l'heteropatriarcat fent de les seves. Merda d'heteropatriarcat! Perquè no se'n va a pastar fang una mica i ens deixa tranquil·les? Hi ha més nois que els molesti aquesta posició? Potser no és aquesta la pregunta... Hi ha més nois que s'adonin que els han posat en aquesta posició? Dels motius pels quals estan en aquesta posició? I això no ens fa saltar alarmes col·lectivament? I encara diria més: i els nois trans? On són els nois trans? Perquè no han obert la boca? Perquè hem de performar sempre les mateixes merdes de masculinitats? Perquè enganxa tant transitar? I sobretot: Si nosaltres mateixos no ens baixem d'aquests privilegis adquirits, com esperem que ho faci un noi cis a qui li ve tot donat?

Quan la ràbia s'estabilitza una altra pregunta ronda el meu cap: podria jo performar aquesta masculinitat més andrògina, més marica, si de tant en tant m'identifiquessin com a noia?

Passo. Què pervers. Què difícil ◦